

Хубави дни, хубава зима. Селото под снега като картинка. Спокойно запушили комините, вдигат се на високо бели тънки пушеци, смесват се и не искат да знаят, кой от коя партийна къща излиза.

Видя и Господ от небето, че не са добри работите в село Цепилово, па избра един от най-добрите си ангели и му рече:

— Иди, синко, долу в Цепилово. Лесно ще го намериш. Спусни се над България и гдето кацнеш, там е. Иди ги вразуми.

Като чу ангелът камбаните за Рождество, спусна се от небето и право в Цепилово. То цялото е будно през великата нощ на Рождество. Чист хубав сняг го покрил, грейнали светлинки по прозорците. Детски гласове на групи, на групи пеят коледни песни.

— Ах, рече ангелът, тук всичко на добро е тръгнало, по-добре да се не бъркам, да не излезе пак някоя кавга.

Възседна ангелът весел камбаната да се полюее. Люее се той и гледа, веднаж черква пусна, пак нова служба захвана, три служби изкара попът.

— Каква ще да е тая работа? — помисли си ангелът, слезе от камбанарията долу и тръгна по една улица.

Усетиха го кучетата, залаяха като по вълк. Наскачаха селяни с тояги и колове.

— Хей, кой си? — Стой!